

Te vroeg werd uit ons midden weggenomen

DE HEER

WILLY VAN DER STRICHT

zoon van de heer en mevrouw

Robert en Georgette VAN DEN DOOREN

geboren te St.-Martens-Lierde op 11 februari 1947
en overleden te Geraardsbergen op 22 oktober
1989, gesterkt door het H. Oliesel 'in extremis'.

De families

VAN DER STRICHT en VAN DEN DOOREN,

zijn zeer erkentelijk voor Uw bliken van
kristelijke deelneming en danken U.

Drukk. De Vos, 9572 Lierde - ☎ (055) 42 26 41

Je kan moeilijk over "Het Leven" spreken. Zomin als over "De Dood". Eerder moet je het hebben over je eigen leven en je eigen sterven. En waar je verdriet ligt, je moeilijkheden, je tegenslagen. Waar je mogelijkheden en vreugden? Waar precies je liefde, je ontgoocheling, je smart en pijn.

Liefde en verkeer over-en-weer tussen mensen raakt al te vaak in de knoop. Soms, helaas, ten dode. Willy's dood maakt je verdrietig en machteloos. Verloren blijf je achter in een chaos van verboden gevoelens: woede, angst, opstandigheid, berusting, schuld, onvermogen ... Hij heeft die gevoelens ook gekend, ertegen gevochten, 'alles' geprobeerd. Tot je grenzen overschrijdt. Misschien heb je ook nooit 'alles' geprobeerd en zijn er signalen die je niet hebt opgevangen. Of niet gegeven.

Willy had vrienden, werd goed opgevangen in dagen van nood. Men wou voor hem doen, wat men kon. Die mooie keerzijde van het leven heeft hij ook gekend. Ook wist hij, als duivenliefhebber, van de argeloosheid en de kwetsbaarheid van het bestaan. Zijn duiven hadden hem geleerd hoever-van-huis je soms reizen moet in weer-en-wind.

Heeft Willy nu de troost gevonden die hij zo wanhopig zocht? De orde in de chaos van zijn gevoelens? Wie heeft nu zijn onmacht weggezoend? Nog zouden wij zijn tranen willen drogen. Posthum. Kon het maar. Nog zouden wij zijn verdriet willen wegdragen, de liefde herstellen, de vrede brengen in zijn bestaan. Is dat ons bidden nu voor hem, ons wenen bij God? De rest vertrouwen wij toe aan de stilte van moederaarde.